

Warszawa, 21 kwietnia 2020 r.

477/PIP/PKu/JG

Szanowny Pan

gen. Jacek Kitliński

Dyrektor Generalny Służby Więziennej

ul. Rakowiecka 37a

02-521 Warszawa

Szanowny Panie Dyrektorze,

1. Wstęp

Helsińska Fundacja Praw Człowieka (dalej: HFPC, Fundacja) pragnie wyrazić zaniepokojenie sytuacją osób pozbawionych wolności przebywających obecnie w zakładach karnych i aresztach śledczych. Jak wynika z doniesień medialnych, a także informacji przekazywanych Fundacji przez więźniów i ich rodziny, warunki pozbawienia wolności w dobie pandemii koronawirusa są niezwykle trudne¹.

Helsińska Fundacja Praw Człowieka jest organizacją pozarządową, której statutowym celem jest ochrona praw człowieka. Fundacja przywiązuje szczególną wagę do ochrony godności ludzkiej oraz wynikającego z niej nakazu humanitarnego traktowania, zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka nakładającego na państwo obowiązek ochrony zdrowia i dbania o dobro osadzonych oraz zapewnienia im, z uwzględnieniem praktycznych wymagań pozbawienia wolności, odpowiedniej opieki zdrowotnej².

¹ <https://www.sw.gov.pl/aktualnosc/centralny-zarzad-sluzby-wieziennej-ograniczenie-odwiedziny-we-wszystkich-zakladach-karnych> (dostęp: 8 kwietnia 2020 r.).

² Patrz np. wyrok ETPCz z dnia 20.01.2009 r. w sprawie *Musiał p. Polsce*, skarga nr 28300/06.

2. Stan faktyczny

2.1. Skargi więźniów

Do Fundacji zwrócił się mężczyzna osadzony w Oddziale Zewnętrznym w Braniewie. W przesłanym liście wskazywał na obawy o swoje życie i zdrowie, spowodowane m.in. znacznym ograniczeniem dostępu do ciepłej wody oraz środków higienicznych i sanitarnych, a także organizowaniem spacerów w dużych grupach oraz brakiem działań dezynfekujących miejsca wzmożonego skupiska osadzonych (np. budki telefoniczne). Pośród innych zagrożeń, na które zwrócił uwagę, znalazły się także: transporty pomiędzy jednostkami, stały kontakt z pracownikami zakładu, którzy mogą stanowić potencjalne źródło rozprzestrzeniania się wirusa w jednostce, a także niestosowanie przez funkcjonariuszy środków ostrożności poprzez nieużywanie maseczek ochronnych oraz niezminianie rękawiczek lateksowych w czasie kontroli osobistej więźniów. Ponadto mężczyzna skarżył się również na ograniczony dostęp do opieki zdrowotnej pomimo jego przewlekłych chorób, a także wstrzymanie wokandy.

Podobne kwestie podnosił w swoim liście mężczyzna osadzony w Zakładzie Karnym w Raciborzu. Podkreślił on, że oddziałowi, jak również obsłudze medyczna nie noszą maseczek i rękawiczek, a w jednostce nie są podejmowane działania dezynfekujące. Więzień zauważył jednocześnie, że władze jednostki przyznały osadzonym większą ilość środków higienicznych – dodatkowe 100 ml szamponu, 200 ml płynu do mycia naczyń i kostkę mydła. Mężczyzna skarżył się również na fakt, iż pomimo zaleceń dotyczących trzymania odpowiedniej odległości między ludźmi, więźniowie nadal przebywają w ciasnych, 5-osobowych celach.

Kwestię kontaktu z osobami wychodzącymi poza mury jednostki penitencjarnej podniósł również osadzony przebywający w Zakładzie Karnym w Strzelcach Opolskich. Jednocześnie w swoim liście zwrócił uwagę na doprowadzanie więźniów pod prysznic w wieloosobowych grupach oraz niedostosowanie wielkości cel i liczby osadzonych w nich osób do wytycznych Ministerstwa Zdrowia w zakresie odległości, jaką powinni zachowywać między sobą ludzie, aby zmniejszyć ryzyko zarażenia. Kwestię warunków w celach oraz braku środków dezynfekujących poruszyli również osadzeni w Oddziale Zewnętrznym w Lubsku, podkreślając przy tym, że winę w tych zaniedbaniach dostrzegają po stronie organów procesowych, nie zaś Służby Więziennej.

Do HFPC zwróciła się również grupa kobiet – żon i partnerek mężczyzn przebywających w Areszcie Śledczym Warszawa-Białołęka. W swoim liście wskazały one, że funkcjonariusze

nie korzystają z maseczek, a dezynfekcja wejść do jednostki, klamek, drzwi oraz korytarzy i cel mieszkalnych nie odbywa się. Ponadto autorki listu odniosły się do zapewnień Służby Więziennej dotyczących zwiększenia możliwości kontaktów z rodziną i bliskimi poprzez różne środki komunikowania się. Jak podkreśliły, czas rozmowy telefonicznej wydłużono z 5 do 8 minut, korespondencja listowna dostarczana jest ze znacznym opóźnieniem, a wnioski o umożliwienie rozmów poprzez komunikatory internetowe pozostawiane są bez rozpoznania. Dodatkowo, jak informują autorki listu, osadzonym zabierane są paczki oraz odzież, a transport, który w szczególnie sposób może przyczynić się do narażenia zdrowia lub życia, jest nadal przeprowadzany.

Również osadzony w Zakładzie Karny w Gębarzewie w liście skierowanym do HFPC skarżył się na możliwe zagrożenie swojego zdrowia i życia. Mężczyzna zwrócił uwagę, że w jednostce brakuje stałej opieki zdrowotnej oraz środków dezynfekcji, maseczek, kombinezonów i gogli, z których mogliby skorzystać funkcjonariusze SW. Podkreślił również, że osadzeni nie mają dostępu do ciepłej wody, a także że zabrakło środków higienicznych, które rozdzielane im są co miesiąc. Mężczyzna skarżył się także na niewypełnianie przez zakład norm żywnościowych, ze szczególnym uwzględnieniem ilości zapewnianych owoców i warzyw. W swoim liście wskazał jednocześnie, że na bieżąco przyjmowani są nowi więźniowie, co może stanowić zagrożenie dla pozostałych osadzonych.

Ze swoimi obawami zwróciła się również żona mężczyzny tymczasowo aresztowanego przebywającego w Areszcie Śledczym w Krakowie. Ona także wskazała na niepodjęcie przez funkcjonariuszy i dyrekcję jednostki żadnych działań w celu dezynfekcji cel oraz miejsc dużego skupienia osadzonych, w tym budek telefonicznych. Ponadto, jak wynika z korespondencji, również w tej jednostce funkcjonariusze nie korzystają ze środków ochrony osobistej, takich jak rękawiczki i maseczki. Kobieta podkreśliła, że obawia się o zdrowie i życie swojego męża, tym bardziej, że dotychczas nie wyznaczono kolejnego terminu w przedmiocie stosowania środka zapobiegawczego. Inną niezwykle istotną kwestią, którą poruszono w korespondencji, był całkowity zakaz widzeń, w tym z obrońcą, co uniemożliwia realizowanie praw procesowych mężczyzny.

Z zupełnie innym problemem zwrócił się mężczyzna osadzony w Zakładzie Karnym w Dębicy. W swoim liście podnosił on wstrzymanie zatrudnienia więźniów, a także pytał o wpływ tarczy antykryzysowej na zatrudnienie osób pozbawionych wolności, ze szczególnym uwzględnieniem wynagrodzenia za czas przestoju oraz zaliczenia czasu pracy.

2.2. Ograniczenia w jednostkach penitencjarnych

W dniu 7 kwietnia 2020 r. Helsińska Fundacja Praw Człowieka zaprezentowała przygotowane opracowanie zmian wprowadzonych w jednostkach penitencjarnych w związku z pandemią COVID-19³. Opracowanie to powstało po analizie komunikatów udostępnionych przez Służbę Więzienną na oficjalnych stronach internetowych poszczególnych jednostek penitencjarnych. Szczegółowe dane ze wszystkich 172 zakładów karnych, aresztów śledczych oraz oddziałów zewnętrznych zostały zawarte w tabeli, która znajduje się na stronie internetowej Fundacji⁴.

Jak wynika z zebranych danych, w Polsce funkcjonują łącznie 172 zakłady karne, areszty śledcze i oddziały zewnętrzne⁵, w których, zgodnie z danymi statystycznymi przedstawionymi przez Służbę Więzienną w dniu 27 marca 2020 r., faktycznie przebywało 74 581 osób⁶. Zaludnienie zakładów wynosiło więc łącznie 91,33%. Ze względu na tę okoliczność ewentualna konieczność relokacji jest bardzo utrudniona. Ponadto na dzień 31 grudnia 2019 r. w jednostkach penitencjarnych umieszczonych było 3319 (4,52%) osadzonych w wieku powyżej 60 roku życia⁷.

W ramach działań Centralnego Zarządu Służby Więziennej i Ministerstwa Sprawiedliwości⁸, praktycznie wszystkie⁹ jednostki penitencjarne wprowadziły pewne ograniczenia w uprawnieniach więźniów w związku z panującą pandemią koronawirusa. Nie ma wątpliwości, że wyjątkowa sytuacja w państwie daje podstawę do wdrożenia czasowych zmian w poszczególnych prawach i wolnościach ogółu społeczeństwa, w tym osób pozbawionych wolności. Warto jednak pamiętać, że nawet w warunkach izolacji penitencjarnej, nakładane ograniczenia muszą spełniać test proporcjonalności i respektować godność człowieka.

³ <http://www.hfhr.pl/wp-content/uploads/2020/04/Prawa-os%C3%B3b-pozbawionych-wolno%C5%9Bci.ver2.pdf> (dostęp: 8 kwietnia 2020 r.)

⁴ <http://www.hfhr.pl/wp-content/uploads/2020/04/wi%C4%99zienia2.pdf>

⁵ Zgodnie z informacjami podanymi na oficjalnej stronie Służby Więziennej, <https://sw.gov.pl/sitemap>, (dostęp: 3 kwietnia 2020 r.).

⁶ Centralny Zarząd Służby Więziennej, Informacja o zaludnieniu jednostek penitencjarnych w dniu 27 marca 2020 r.

⁷ Ministerstwo Sprawiedliwości, Centralny Zarząd Służby Więziennej, Roczna Informacja Statystyczna za rok 2019. Warszawa 2020.

⁸ zob. Komunikaty Służby Więziennej: <https://sw.gov.pl/aktualnosc/Komunikat%2018.03.2020>, <https://sw.gov.pl/aktualnosc/centralny-zarzad-sluzby-wieziennej-komunikat%2017.03.20>, <https://sw.gov.pl/aktualnosc/centralny-zarzad-sluzby-wieziennej-kom-16-03> (dostęp: 2 kwietnia 2020 r.).

⁹ Za wyjątkiem Oddziału Zewnętrznego w Bydgoszczy.

Pośród praw i wolności osadzonych podlegających restrykcjom należy wskazać: prawo do ochrony życia prywatnego, swobodę wyznania, prawo do sądu oraz prawo do obrony. Zmiany te przybierały formę ograniczenia lub wstrzymania m.in: udzielania osadzonym widzeń (100%); zatrudnienia osadzonych poza terenem jednostki penitencjarnej (94,15%); odprawiania nabożeństw i udzielania posług religijnych (80,70%); prowadzenia zajęć o charakterze zbiorowym (16,37%); udzielania przepustek (2,33%); możliwości otrzymywania paczek (1,75%); realizowania czynności procesowych na terenie jednostki penitencjarnej, w tym widzenia z obrońcami, pełnomocnikami, notariuszami, kuratorami sądowymi, pełnomocnikami przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka (1,16%).

Dla zrekompensowania wprowadzonych ograniczeń 124 jednostki (72% wszystkich) zadeklarowały podjęcie działań, takich jak poszerzenie możliwości utrzymywania kontaktu z bliskimi za pośrednictwem komunikacji telefonicznej lub internetowej. W niektórych zakładach karnych i aresztach śledczych wskazane zostały konkretne rozwiązania – dodatkowe rozmowy za pośrednictwem komunikatora internetowego Skype, dodatkowe rozmowy telefoniczne lub ich wydłużenie. Ze względu na brak możliwości uczestnictwa w nabożeństwach, w kilku jednostkach msza emitowana jest za pośrednictwem radiowęzła. W jednym zakładzie karnym wprowadzono dodatkową kąpiel dla osadzonych, a w dwóch wydłużono czas, w którym dostępna będzie ciepła woda. Inna jednostka zmniejszyła ograniczenia w możliwości oglądania telewizji w czasie pandemii. Warto również wspomnieć, że osadzeni w 15 jednostkach penitencjarnych zostali zaangażowani do udziału w akcji szycia maseczek ochronnych (8,72%).

Czas obowiązywania ograniczeń związanych z pandemią różni się pomiędzy jednostkami. Najczęściej ograniczenia wprowadzane są na 14 dni z zastrzeżeniem możliwości przedłużenia na podstawie art. 247 § 2 Kodeksu karnego wykonawczego (dalej: k.k.w.) – na taki czas wprowadzono lub przedłużono ograniczenia w 70 jednostkach. W ponad połowie zakładów karnych i aresztów śledczych obecnie obowiązujące zarządzenia wprowadzające ograniczenia przestaną obowiązywać w terminie określonym w stosownym zarządzeniu, z zastrzeżeniem możliwości przedłużenia tego okresu. Jednocześnie zaniepokojenie może budzić fakt, że w jedenastu jednostkach ograniczenia obowiązywać będą do odwołania, a w dwunastu nie podano terminu zakończenia trwania ograniczeń.

Wspomniane ograniczenia wprowadzane są na bieżąco zarządzeniami dyrektorów jednostek penitencjarnych. Za podstawę prawną organy przyjmują art. 13 ust 1, ust. 2 pkt 2 i

ust. 3 ustawy o Służbie Więziennej w zw. z art. 247 § 1 i 2 k.k.w. w zw. z § 1 Rozporządzenia Ministra Zdrowia w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii. Wstrzymania oraz ograniczenia w prawach osadzonych zatwierdzone są przez sędziów penitencjarnych sądów okręgowych. Służba Więzienna informuje również, że ewentualne przedłużenia okresów obostrzeń wprowadzane będą na podstawie art. 247 § 2 k.k.w. W zarządzeniach podkreśla się, że dyrektorzy kierują się zaleceniami Państwowego Inspektora Sanitarnego, „mając na uwadze ogłoszenie na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego oraz w związku z koniecznością podjęcia działań zapobiegawczych, w celu unieszkodliwienia źródeł zakażenia i przecięcia dróg szerzenia się choroby zakaźnej wywołanej przez wirus COVID-19, jak również wystąpieniem na obszarze miast potwierdzonych przypadków zakażenia wirusem COVID-19 (SARS-CoV-2)”. Spośród 172 jednostek penitencjarnych 77 w swoich komunikatach nie podało podstawy prawnej wprowadzanych ograniczeń.

3. Stan prawny

W ramach niniejszego pisma pragniemy poczynić kilka systemowych uwag na temat gwarancji wynikających z Europejskiej Konwencji Praw Człowieka (dalej: EKPCz, Konwencja), a w szczególności z art. 3 i 8 EKPCz. Jednocześnie zaprezentowane zostaną zalecenia Komitetu Przeciwdziałania Torturom oraz Światowej Organizacji Zdrowia dotyczące osób osadzonych, a także ich praw i wolności w dobie pandemii koronawirusa.

Zgodnie z art. 3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, nikt nie może być poddany torturom ani nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu. Rzeczony zakaz wynikający z art. 3 ma charakter fundamentalny i należy dobitnie podkreślić, że w świetle Konwencji nie występują okoliczności usprawiedliwiające stosowanie tortur, bądź nieludzkiego i poniżającego traktowania. Do naruszenia art. 3 Konwencji może dojść także w rezultacie niezapewnienia osadzonemu odpowiedniej opieki medycznej¹⁰. **Państwo ma zatem obowiązek ochrony zdrowia i dbania o dobro osadzonych oraz zapewnienia im, z uwzględnieniem praktycznych wymagań pozbawienia wolności, odpowiedniej opieki zdrowotnej.**

Konwencja nie gwarantuje powszechnego prawa do ochrony zdrowia. Wobec więźniów jednak – w sytuacji szczególnego podporządkowania ich państwu – Konwencja rodzi

---

¹⁰ Wyrok ETPCz z dnia 20 stycznia 2009 r. w sprawie *Musiał p. Polsce*, skarga nr 28300/06.

specyficzną odpowiedzialność władz publicznych także ze względu na stan zdrowia osadzonych. Choroba może bowiem tak zintensyfikować normalne cierpienia wynikające z pobytu w izolacji penitencjarnej, iż przybiorą one formę „niehumanitarnego i/lub poniżającego traktowania”.

W wyroku w sprawie *Kudła p. Polsce* stwierdzono, iż konieczne jest, „aby – biorąc pod uwagę praktyczne wymagania pozbawienia wolności – zdrowie i samopoczucie [więźnia] były chronione w sposób adekwatny, m.in. przez zapewnienie wymaganej opieki medycznej”¹¹. Znalazło to zdecydowane potwierdzenie w dalszym orzecznictwie Trybunału. W sprawie *Selmouni p. Francji*¹² Trybunał wskazał, że osoby uwięzione są zdane na Państwo, a władze mają obowiązek je chronić. Tym samym konieczne jest zapewnienie przez państwo „wymaganej pomocy medycznej”¹³.

W art. 8 Konwencji określono prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego. Niewątpliwie w rozumieniu EKPCz, sfera życia prywatnego jednostki rozumiana jest dość szeroko. Zaliczono do niej między innymi życie prywatne, życie rodzinne czy korespondencję.

Konstrukcja art. 8 Konwencji zakłada, że prawo to nie jest bezwzględnie chronione, a ustęp 2 zawiera klauzulę ograniczającą. Treść tego przepisu ma chronić jednostkę przed arbitralną ingerencją władz publicznych¹⁴. Na państwie ciąży zarówno obowiązek pozytywny, jak i negatywny realizacji prawa do prywatności i życia rodzinnego. Konwencja obliguje państwo do zapewnienia poszanowania chronionych praw w sposób efektywny¹⁵. Działania państwa „mogą się wiązać z potrzebą podjęcia środków zabezpieczających możliwość rzeczywistego korzystania z tego prawa, w tym ustanowienia ram prawnych, mechanizmu podejmowania i wprowadzania w życie decyzji dotyczących praw wchodzących w grę oraz – jeśli sytuacja tego wymaga – konkretnych działań”¹⁶. Należy przy tym podkreślić, że Trybunał zastrzegł, iż przepisy Konwencji „należy interpretować w sposób gwarantujący, aby prawa w nim zawarte nie były teoretyczne lub iluzoryczne, ale praktyczne i skuteczne”¹⁷.

¹¹ Wyrok ETPCz z dnia 26 października 2000 r. w sprawie *Kudła p. Polsce*, skarga nr 30210/96, § 94.

¹² Wyrok ETPCz z dnia 28 lipca 1999 r. w sprawie *Selmouni p. Francji*, skarga nr 25803/94.

¹³ Wyrok ETPCz z dnia 14 listopada 2002 r. w sprawie *Mouisel p. Francji*, skarga nr 67263/01, § 40; wyrok ETPCz z dnia 29 kwietnia 2003 r. w sprawie *McGlinchey i Inni p. Zjednoczonemu Królestwu*, skarga nr 50390/99, § 46; wyrok ETPCz z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie *Dzieciak p. Polsce*, skarga nr 77766/01, § 91).

¹⁴ Wyrok ETPCz z dnia 26 października 1994 r. w sprawie *Kroon i inni p. Holandii*, skarga nr 18535/91, § 31.

¹⁵ Wyrok ETPCz z dnia 26 marca 1985 r. w sprawie *X i Y p. Holandii*, skarga nr 8978/80, § 23.

¹⁶ Wyrok ETPCz z dnia 30 października 2012 r. w sprawie *P. i S. p. Polsce*, skarga nr 57375, § 95.

¹⁷ Wyrok ETPCz z dnia 25 listopada 2008 r. w sprawie *Armoniene p. Litwie*, skarga nr 36919/02, § 38.

Osoby pozbawione wolności kwalifikowane są przez Trybunał jako osoby znajdujące się w sytuacji szczególnego podporządkowania. Warto w tym kontekście podkreślić, że osobom pozbawionym wolności, pomimo ich detencji, „co do zasady nadal przysługują wszystkie prawa i wolności gwarantowane w Konwencji, poza prawem do wolności osobistej”¹⁸. Nie ma wątpliwości, że pozbawienie wolności rodzi pewne ograniczenia w zakresie przysługujących pozbawionym wolności praw¹⁹, stąd przyjęć należy, że ograniczenia intensywności widzeń z członkami rodziny są dopuszczalne na gruncie Konwencji²⁰, natomiast nie powinny przyjmować charakteru bezwzględny.

W tym kontekście należy także wspomnieć o wydanych w ostatnich dniach wytycznych WHO²¹ i CPT²² dotyczących osób pozbawionych wolności. W rekomendacjach organizacji międzynarodowych podkreśla się, że: „wszelkie restrykcje podejmowane wobec osób pozbawionych wolności w celu zapobieżenia rozprzestrzenianiu się COVID-19 powinny mieć podstawę prawną oraz być niezbędne, proporcjonalne, stosowane z poszanowaniem godności ludzkiej i ograniczone w czasie. Osoby pozbawione wolności powinny otrzymywać wyczerpujące informacje o wszelkich takich restrykcjach, sformułowane w zrozumiałym dla nich języku”²³. Należy także pamiętać, że podjęcie działań na rzecz ochrony zdrowia osadzonych przyczynia się również do zapewnienia bezpieczeństwa pracowników i funkcjonariuszy Służby Więziennej oraz osób, z którymi zwolnieni z jednostek penitencjarnych będą mieli styczność na wolności.

4. Zakończenie

Jednym z obszarów działania Fundacji jest monitorowanie warunków odbywania kary pozbawienia wolności. Obecna sytuacja wynikająca z panującej pandemii COVID-19 jest bardzo trudna zarówno dla osób osadzonych, członków ich rodzin, jak i funkcjonariuszy SW. Mając to na uwadze Helsińska Fundacja Praw Człowieka zwraca się z uprzejmą prośbą o

---

¹⁸ Wyrok ETPCz z dnia 6 października 2005 r. w sprawie *Hirst p. Zjednoczonemu Królestwu*, skarga nr 74025/01, § 69.

¹⁹ Wyrok ETPCz z dnia 28 września 2000 r. w sprawie *Messina p. Włochom*, skarga nr 25498/94, § 61.

²⁰ Wyrok ETPCz z dnia 28 marca 2003 r. w sprawie *Kłamecki p. Polsce*, skarga nr 25415/94, § 144.

²¹ Tymczasowe wytyczne dotyczące gotowości, zapobiegania i kontroli COVID-19 w więzieniach i innych miejscach detencji, http://www.euro.who.int/_data/assets/pdf_file/0019/434026/Preparedness-prevention-and-control-of-COVID-19-in-prisons.pdf?ua=1 (dostęp 3 kwietnia 2020 r.).

²² Zbiór zasad dotyczących postępowania z osobami pozbawionymi wolności w kontekście pandemii choroby koronawirusowej (COVID-19), <https://rm.coe.int/16809cfa4b>, (dostęp 3 kwietnia 2020 r.).

²³ Tłumaczenie na język polski: http://www.hfhr.pl/wp-content/uploads/2020/03/CoE-Statement_PL.pdf, (dostęp 3 kwietnia 2020 r.).

udzielenie informacji na temat podejmowanych obecnie przez Służbę Więzienną działań w zakresie zagwarantowania osobom osadzonym przysługujących im praw. W szczególności prosimy o poinformowanie, czy działania jednostek penitencjarnych w zakresie ograniczenia niektórych praw więźniów podjęte zostały w związku z wydanym przez Dyrektora Generalnego Służby Więziennej zarządzeniem, a także czy zapewniono bezpieczeństwo sanitarne i higieniczne zarówno osadzonym, jak i funkcjonariuszom Służby Więziennej? Ponadto, zwracamy się z uprzejmym pytaniem, czy wprowadzono procedurę działania w sytuacji wystąpienia charakterystycznych dla koronawirusa objawów (suchy kaszel, gorączka, duszności itp.), a także w jaki sposób przeprowadzana jest kwarantanna wobec osób, które zgłaszają objawy charakterystyczne dla COVID-19? Mając na uwadze obecną sytuację zwracamy się również z pytaniem, czy procedura przyjmowania do jednostek penitencjarnych osób mających zostać pozbawionymi wolności uległa zmianie, a także czy odbywają się obecnie posiedzenia w sprawach należących do właściwości sądów penitencjarnych?

Jednocześnie wyrażamy nadzieję, że przedłożone pismo, w którym przedstawiliśmy standardy wynikające z Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, okaże się pomocne przy wprowadzaniu ograniczeń w prawach więźniów.

W imieniu Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka

Łęna Wyner-Siewnik

Piotr Kładoczny

Dr Piotr Kładoczny

Sekretarz Zarządu

Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka